

Δημητριάδος Ιγνάτιος: «Η πίστη δεν είναι λόγια, αλλά πράξη καρδιάς»

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Βόλου, λειτούργησε σήμερα ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, με αφορμή το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο των Κερασίας Αλιμαντήρη και Κωνσταντίνου Παπακωνσταντίνου, οι οποίοι έχασαν την ζωή τους, προ ημερών, στο τραγικό δυστύχημα στον δρόμο Βόλου-Νεοχωρίου, κοντά στο Μαλάκι,, παρουσία πλήθους κόσμου.

Στο κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης αναφέρθηκε στον βαθύ συμβολισμό της ημέρας, τιμώντας τα πρόσωπα των Μυροφόρων γυναικών και των μαθητών του Χριστού, τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, τονίζοντας ότι:

«Οι Μυροφόρες και οι κρυφοί μαθητές, ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος, είναι τα πρόσωπα που η Εκκλησία σήμερα προβάλλει, είναι εκείνοι που στις πιο σκοτεινές ώρες δεν κρύφτηκαν από τον φόβο, αλλά φανέρωσαν την αγάπη τους έμπρακτα.

Οι γυναίκες εκείνες, με βαθιά πίστη και χωρίς να υπολογίσουν τον κίνδυνο, έτρεξαν στον Τάφο του Χριστού, να επιτελέσουν το καθήκον της αγάπης. Αντιστάθηκαν στον φόβο, στο σκοτάδι, στην εγκατάλειψη. Πήγαν με μύρα, και βρήκαν τον λίθο αποκυλισμένο. Έγιναν οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως. Η καρδιά που αγαπά, δεν υπολογίζει εμπόδια».

Στη συνέχεια ο Σεβ. Ιγνάτιος επισήμανε ότι:

«Οι Μυροφόρες, όπως και η Παναγία, ένιωσαν τον απόλυτο πόνο της απώλειας. Έχασαν τον Διδάσκαλο και πλέον ούτε το σώμα Του δεν είχαν για να θρηνήσουν. Τον είδαν να σταυρώνεται, να θάβεται, και τώρα να “λείπει” από τον Τάφο. Όμως αυτή η στιγμή της συντριβής έγινε η αρχή της Ελπίδας. Η Ανάσταση του Χριστού φανερώθηκε πρώτα σ’ αυτές που αγάπησαν περισσότερο. Αυτό μας διδάσκει ότι η αληθινή αγάπη νικά και τον θάνατο. Ότι η πίστη δεν είναι λόγια, αλλά πράξη καρδιάς

».

Στη συνέχεια αναφερόμενος στο τραγικό γεγονός του θανάτου των δύο νέων ανθρώπων τόνισε ότι: «Ήρθα σήμερα να λειτουργήσω και να τελέσω το μνημόσυνο αυτό ως το ελάχιστο δείγμα συμμετοχής στον βαθύ πόνο των γονέων. Δεν μπόρεσα να παρευρεθώ στην εξόδιο ακολουθία, όμως θεώρησα χρέος μου να βρεθώ εδώ, στη συμπλήρωση σαράντα ημερών.

Γιατί αυτός ο πόνος δεν ανήκει μόνο στην οικογένειά μας αφορά όλους. Είναι ένας πόνος βαρύς, ασήκωτος, που μόνο ο Θεός και η Παναγία μπορούν αληθινά να παρηγορήσουν. Εμείς, ως Εκκλησία, δεν μπορούμε να τον άρουμε, αλλά μπορούμε να τον μοιραστούμε. Και μέσα στην Εκκλησία, όταν ο πόνος μοιράζεται, μειώνεται. Όπως και η χαρά, όταν μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται. Η αγάπη, δεν έχει τέλος. Είναι αιωνιότητα.

Όποιος αγαπά πραγματικά, δεν χάνεται ποτέ. Όταν λέμε “σ’ αγαπώ”, δεν το λέμε για μια στιγμή, αλλά το εννοούμε για πάντα. Κι αυτή είναι η δύναμη της πίστης στην Ανάσταση: η ελπίδα ότι κάποτε, στον χρόνο του Θεού, θα ξανασυναντηθούμε με εκείνους που αγαπήσαμε, εκεί όπου δεν υπάρχει πια πόνος, θλίψη ή θάνατος — στον Παράδεισο της αιώνιας ζωής.

Η Εκκλησία δεν δίνει εύκολες απαντήσεις. Αλλά προσφέρει αυτό που κανείς άλλος δεν μπορεί: την ελπίδα της αιωνιότητας. Και αυτό είναι το πολυτιμότερο δώρο που κρατάμε από την πίστη μας

κονθήμερο

